

Otevřený dopis poslancům České republiky od držitelů legálních zbraní

Vážení zákonodárci,

ve středu 28. 6. budete definitivně rozhodovat o podobě ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, konkrétně o zavedení ústavního práva občanů nabývat, držet a nosit zbraně za podmínek definovaných zákonem. Chceme vás požádat, abyste tuto změnu schválili, a vysvětlit, v čem spatřujeme její význam.

Nejdříve ale pojďme k jedné obavě, která je v této věci poměrně častá – totiž že takto definované právo bude mít za následek zvýšené používání zbraní obyvatelstvem, že tato změna způsobí „Divoký západ“.

Jsme si jisti, že si v naší zemi žádný „Divoký západ“ nepřejete. Snad vás nepřekvapí, že my také ne. Proto jsme rádi, že návrh zavádí právo občanů zbraně nabývat, držet a nosit, ale *neobsahuje žádné zvláštní právo zbraň použít*. Použití zbraní stále zůstane vymezeno zákonnými účely a podmínkami, zejména nutnou obranou a krajní nouzí, popřípadě dalšími společenskými účely podle zákona o zbraních a střelivu (sport, lov, sběratelství...). Návrh nezavádí žádné právo si vyřizovat spory zbraněmi a my ani žádné takové právo nechceme.

Proč si tedy přejeme schválení této změny? Právě proto, že garantuje právo na držení zbraní k těmto zákonným účelům.

Někteří namítají, že to už garantuje zákon o zbraních a střelivu, a že takové právo do ústavního zákona nepatří, protože účel ústavního práva je vymezovat obecné principy, nikoli zaručovat konkrétní nároky. V této změně však jde právě o vymezení těch obecných principů.

Zřejmě se s vámi i s velkou většinou spoluobčanů shodneme na tom, že současný zákon o zbraních je dobrý a měl by být zachován. Přitom je však zřejmé, že ho nelze zachovat *neměnný* – stačí se podívat, kolikrát byl za patnáct let své existence novelizován z důvodu požadavků praxe a vývoje společnosti. Novelizace však vždy respektovaly určité *principy*, výborně shrnuté ve druhé větě navrhované ústavní změny: „*Toto právo může být zákonem omezeno a zákonem mohou být stanoveny další podmínky jeho výkonu, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, veřejného pořádku a bezpečnosti, životů a zdraví nebo pro předcházení trestným činům.*“ Jinými slovy: držení zbraní je právo, a to právo není neomezené, ale smí se omezovat pouze ze závažných bezpečnostních důvodů a pouze do té míry, do jaké je to nutné. Pokud zde tedy jsou určité principy, prověřené patnácti lety praxe a všeobecně přijímané jako správné, pak se domníváme, že má smysl je zavést do ústavního práva, aby v budoucnosti byly oporou a vodítkem při legislativních změnách, které si může vyžádat měnící se společenská situace.

Zde je také vidět, že změna není jen v zájmu držitelů zbraní: na jedné straně garantuje právo těm občanům, kteří mají zbraň nebo si ji chtějí pořídit, na druhé straně ale také poskytuje ústavní ochranu i nezbytným bezpečnostním opatřením, což je v zájmu celé společnosti.

Navrhovaná změna se také má stát základem pro rozvinutí spolupráce na zajišťování bezpečnosti státu mezi občany a státními bezpečnostními složkami. Takovou spolupráci rozhodně podporujeme, aniž bychom si přitom chtěli osobovat kompetence státních ozbrojených sil. Opět zde lze poukázat na to, že návrh zaručuje právo zbraně nabývat, držet a nosit, ale nikoli je *použít*. V tomto kontextu to znamená, že občan bude mít právo se na obranu státu *připravovat* (například účastí na výcviku ve střelbě), ale právo se přímo *podílet* na zajišťování bezpečnosti státu se zbraní bude mít pouze v rámci plnění úkolů, které mu přidělí bezpečnostní složky – právě podle předchozího odstavce tohoto ústavního zákona.

Nakonec je tu ale ještě jeden aspekt, který je hlavně symbolický. Pro nás, držitele legálních zbraní, je to hlasování o důvěře. Za koho nás považujete? Jsme pro vás svéprávní a spořádaní lidé, kterým lze *a priori* důvěřovat, že budou dodržovat zákon a chovat se k ostatním s respektem? Nebo na nás i přes všechna prověření, kterými musíme procházet, a podmínky, které musíme plnit, stejně pohlížíte jako na rizikové jedince, které je třeba držet zkrátka? Nebo vám na nás nezáleží ani tolik, abyste kvůli nám v ten rozhodný den, kdy se počítá každý hlas, vůbec přišli do Sněmovny?

To už není kolektivní rozhodnutí. Toto už záleží na osobním postoji každého z vás. Mnohokrát jsme od vás slyšeli, že nás považujete za slušné a spořádané lidi. Příští středa je pro nás dnem, kdy se ukáže, kolik z vás to myslelo vážně.

S úctou

Vaši spoluobčané